

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 872/2022
05.07.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца Небојше Станисављевића из Угљара, чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из Ниша, против тужене Општине Косово Поље, које заступа ГП Приштина, ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4802/21 од 10.11.2021. године, у седници већа одржаној 05.07.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4802/21 од 10.11.2021. године, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П1 223/2020 од 08.07.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова ревизијског поступка исплати тужиоцу 42.348,35 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 223/2020 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде, за период од 01.01.2016. до 31.12.2019. године, исплати укупан износ од 46.979,35 динара, и то у појединачним новчаним износима и са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, исплати за период од 01.01.2016. године до 31.12.2019. године укупан износ од 27.262,43 динара, и то у појединачним месечним износима и са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 58.980 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4802/21 од 10.11.2021. године, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде, за период од 01.01.2016. до 31.12.2019. године са каматом, као и за накнаду штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.01.2016. године до 31.12.2019. године, и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка и поступка по жалби, а тужилац обавезан да туженој накнади трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 36.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 88/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене по уговору о раду на пословима и радним задацима геометра, у звању вишег референта у Општини Косово Поље. Тужилац тврди да је тужена исплаћивала тужиоцу зараду која је мања од минималне, као и да је тужиоцу причињена штета јер је с обзиром на умањење основне зараде и висина тзв. "косовског додатка" нижа. Вештачењем од стране судског вештака економско – финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде, и то разлика између минималне зараде и основне зараде за период од 01.01.2016. године до 31.12.2019. године која износи 46.979,35 динара и разлика „косовског додатка“ за исти период која износи 27.262,43 динара. Вештак се изјаснио и да је зарада коју је тужилац примио са „косовским додатком“ у периоду од 01.01.2016. године до 31.12.2019. године већа од минималне зараде за укупан износ од 540.983,62 динара. Сходно налазу и мишљењу вештака тужилац је прецизирао тужбени захтев, на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде, као и на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према Закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Тужена је оспорила тужбени захтев, наводећи да је тужиоцу исплаћивана минимална зарада.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца за тражену исплату разлике између минималне зараде и исплаћене зараде основан, као и на име разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, па је тужбени захтев усвојио.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно. Таква исплата је реализована у већем износу од минималне зараде. Стога сматра да тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Ово је из разлога што тужилац сходно Закону о платама службеника и намештеника у органима Аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“, број 113/2017, 86/2019), сагласно члану 5. став 2, има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу, сходно Закључку Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Закону о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно. Према налазу вештака тужиоцу је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац је имао право на исплату минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу у спорном периоду је мања од износа који се добија обрачуном и применом минималне зараде уз увећање исте за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка из става другог и трећег изреке је донета применом чл. 165. и 163. став 2. у вези чл. 153. и 154. став 1. ЗПП. Тужиоцу не припадају трошкови опредељени у одговору на жалбу из разлога што се не ради о издатку који је био потребан ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП. С обзиром да је успео у поступку по ревизији тужиоцу припадају у ревизији опредељени трошкови тог поступка на име ангажовања пуномоћника, у износу од 18.000,00 динара, одмерени применом важеће Адвокатске тарифе („Службени гласник РС“, број 37/21 од 14.04.2021. године), као и на име судских такси за ревизију 9.739,34 динара и за одлуку по ревизији 14.609,01 динара, на основу важеће Таксене тарифе.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**

ДР